

רע"פ 1127/18 - עבד נג'יב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1127/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

עבד נג'יב

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעפ"ת 39428-03-17 מיום 24.12.2017 שניתן על ידי כב' השופטים: י' נועם - סג"נ; ר' פרידמן-פלדמן; ו-א' אברבנאל

בשם המבקש:

עו"ד שאול נעים

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט א' אברבנאל) בעפ"ת 39428-03-17 מיום 24.12.2017, בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (השופט נ' מהנא) בגמ"ר 6351-10-15 מיום 5.2.2017, אשר השית על המבקש עונש של 12 חודשי מאסר בפועל ובצדו רכיבי עונש נוספים, אשר אינם מעניינים.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. המבקש הורשע, על פי הודאתו, אשר ניתנה לאחר שהחלה שמיעת הראיות בתיק, בעבירות גרימת מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ולפי סעיף 64 בצירוף סעיף 40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה במצב העלול לסכן את משתמשי הדרך, לפי תקנה 26(4) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); וסטייה מנתיב נסיעה, לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה בצירוף סעיף 68 לפקודת התעבורה.
3. על פי עובדות כתב האישום, בשעות הצהריים של יום 10.4.2014 נהג המבקש ברכב פרטי באזור ירושלים, במהירות של 70 קמ"ש. באותה העת היה הכביש תקין, והראות הייתה טובה. הכביש סומן כשטח עבודה על ידי תמרורים, ונתיביו סומנו בצבע כתום. המבקש, אשר לא חש בטוב והיה עייף, עצם את עיניו לשלב קצר ונרדם. בעקבות זאת, סטה מנתיב נסיעתו, חצה את השול הימני ופגע במנוח, צעיר בן 24, אשר נאלץ לעצור בצד הדרך, יחד עם אדם נוסף, בשל תקלה באופנוע שעליו רכבו. המנוח נגרר עם הרכב, אשר המשיך להתקדם עד שפגע בגדר הבטון שהוצבה מימין לשול הכביש וסומנה בתמרורים. רק לאחר שהסב הנוסף את תשומת ליבו של המבקש לכך שפגע במנוח, הזיזו השניים את הרכב. כתוצאה מהתאונה, נפגע המנוח באופן אנוש, וכחודש לאחר מכן הוא נפטר מפצעיו.
4. בגזר דינו, עמד בית המשפט לתעבורה על הפגיעה בערך החברתי העליון של קדושת חיי אדם, הכרוכה בעבירה שבה הורשע המבקש. בית המשפט הדגיש כי על פי ההלכה הפסוקה, אמת המידה הקובעת בענישה בגין הרשעה בגרימת מוות ברשלנות היא דרגת הרשלנות, וכי יש לייחס עדיפות לאינטרס ההרתעת על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם. עוד צוין כי מקובל, ככלל, להשית עונשי מאסר בפועל בשל עבירה זו גם על אנשים נורמטיביים, שעמם נמנים רבים מהמורשעים בה. לנוכח האמור, העמיד בית המשפט לתעבורה את מתחם העונש ההולם על 6 חודשי מאסר בפועל עד 24 חודשי מאסר בפועל.
- אשר לעונש הראוי למבקש בתוך מתחם זה, מצא בית המשפט לתעבורה להתחשב בגילו המבוגר של המבקש, בן 76 באותה העת, ובבריאותו הרופפת. לצד זאת, ציין כי המבקש הורשע זה מכבר ב-24 עבירות תעבורה, בהן שתיים אשר נעברו לאחר האירוע שבמוקד ההליך דנן. לאחר ששקל את מכלול השיקולים, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונש הנזכר בפסקה 1 לעיל. בתוך כך דחה את עמדת שירות המבחן, אשר המליץ להטיל על המבקש עונש מאסר בפועל שאותו ניתן לרצות בעבודות שירות. בית המשפט לתעבורה הטעים, בהקשר זה, כי הוא אינו כבול להמלצה זו, אשר חורגת ממדיניות הענישה הנוהגת.
5. המבקש, אשר לא השלים עם גזר הדין, ערער לבית משפט קמא. בערעורו טען כי יש להקל בעונשו לנוכח "רשלנותו הרגעית"; הודאתו בעבירה והזמן שנחסך בעקבותיה; גילו המבוגר; מצבו הבריאותי; היעדרן של הרשעות קודמות כבדות משקל; מצבו ה"מבלבל" של הכביש, עקב העבודות שבוצעו בו; היעדרה של מסוכנות הנשקפת ממנו; והמלצת שירות המבחן. המשיבה, מנגד, סמכה ידיה על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה, בסוברה כי אין להתערב בעונש שקבע. לאחר שבחן את נסיבות ביצוע העבירה, כמו גם את נסיבותיו הפרטניות של המבקש, פסק בית משפט קמא כי העונש אשר נגזר עליו אינו חורג מרמת הענישה הנוהגת והראויה. אשר על כן, נדחה ערעורו. מכאן – הבקשה שלפניי.

הבקשה למתן רשות ערעור

6. בבקשתו עותר המבקש להמרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריאח אשר נגזר עליו, בעונש מאסר בפועל בן שישה חודשים, שאותו ניתן יהיה לרצות בעבודות שירות.

7. לשיטת המבקש, מעורר עניינו שיקולי צדק חריגים המצדיקים מתן רשות ערעור והפחתה בעונשו. המבקש, בן 78 כיום, טוען כי לנוכח גילו המבוגר ובריאותו הלקויה יתקשה לשאת בעונש מאסר מאחורי סורג ובריאח, ואף מביע חשש כי עונש זה יביא לקיצור חייו ויהווה עבורו "מאסר עולם". המבקש מפנה לתסקיר שירות המבחן, אשר המליץ לאפשר לו לרצות את עונשו בעבודות שירות מטעמים אלה, ומוסיף כי מצבו אף החמיר למן מועד עריכת התסקיר.

כמו כן סבור המבקש כי יש להקיש לעניינו ממסקנותיה של הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, בראשות השופטת (בדימ') ד' דורנר (להלן: ועדת דורנר). המבקש מסביר כי על פי מסקנות הוועדה, יש להמעיט במאסרים קצרים בשל תרומתם הזניחה לתכלית ההרתעה האישית, ולהעדיף על פניהם אמצעי ענישה כדוגמת עבודות שירות, להם תרומה שיקומית משמעותית. בהיבט זה מציין המבקש את הצעת חוק העונשין (נשיאת מאסר בעבודות שירות - הוראת שעה), התשע"ז-2016, ה"ח הממשלה 654 (להלן: הצעת החוק), המצויה בימים אלה על שולחנה של הכנסת. הצעה זו מבקשת ליישם את מסקנתה האמורה של ועדת דורנר ולתקן, על דרך של הוראת שעה למשך שנתיים, את סעיף 51ב(א) לחוק העונשין, כך שתקופת המאסר המרבית שניתן יהיה לרצות בעבודות שירות תעמוד על תשעה חודשים חלף שישה חודשים, כפי שמורה הסעיף בנוסחו דהיום. המבקש גורס כי אילו היה נגזר דינו לאחר השלמת הליך החקיקה, ניתן היה להחיל עליו את הוראת השעה, ולפיכך נגרם לו לשיטתו עיוות דין.

8. יתרה מכך, המבקש טוען כי בקשתו מעוררת שתי שאלות בעלות אופי משפטי מובהק, אשר חורגות מעניינו הפרטי: האחת, האם בקביעת דרגת הרשלנות יש לבחון את טיב הסיכון שאותו נטל הנאשם, והאם רשלנות נמוכה, בנסיבות של הסחת דעת רגעית ונקודתית, יכולה להוביל לענישה מופחתת; השנייה, האם מוסמכת ערכאת הערעור לקבוע כממצא עובדתי רף רשלנות גבוה מזה שנקבע בערכאה הדיונית. בהיבט זה, קובל המבקש על כך שבית משפט קמא נמנע מלתת דעתו לנסיבות העבירה המקלות שהציגה ההגנה בטיעוניה לעונש, ובהן תנאי הכביש, בו בוצעו כאמור עבודות בעת התאונה.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. ככלל, תינתן רשות לערעור שני רק במקרים שבהם מעוררת הבקשה סוגיה עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר מתעוררים שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה. זאת ועוד, בקשת רשות ערעור הנסבה על גזר הדין לא תתקבל, ברגיל, אלא אם מדובר במקרה שבו ניכרת סטייה קיצונית מרמת הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (ראו למשל: רע"פ 9468/17 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (5.12.2017)). המקרה שלפניי אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים, שכן לא מצאתי כי הבקשה מעוררת שאלות מהותיות או שיקולי צדק ייחודיים, לרבות חשש ממשי מפני עיוות דינו של המבקש. אף אינני סבור כי העונש שהוטל עליו חורג באופן קיצוני מרמת הענישה הנוהגת. מטעמים אלה בלבד, דינה של הבקשה להידחות.

למעלה מן הצורך, אדרש לנימוקים שעליהם השתית המבקש את בקשתו.

עמוד 3

האם מעוררת הבקשה שיקולי צדק ייחודיים?

10. אפתח בהתייחסות לנסיבותיו האישיות של המבקש, ובראשן גילו ומצבו הבריאותי. בספרות האקדמית נשמעו דעות המטילות ספק בתוקפם ובעוצמתם של שיקולי הענישה ביחס למורשעים שגילם מופלג, ואשר קוראות, בהתאם, לנקיטת מדיניות ענישה מקלה יותר כלפי אוכלוסייה זו. זאת, למשל, לנוכח היחס הבלתי מידתי, לעיתים, בין משך עונשם לבין יתרת ימיהם; בשל האיום המופחת כלפי החברה שנשקף מהם; ולאור העלויות הגבוהות הכרוכות בהחזקתם מאחורי סורג ובריא, עקב נזקקותם הרפואית הניכרת (ראו: Anjelica Cappellino & John Meringolo, *The Federal Sentencing Guidelines and the Pursuit of Fair and Just Sentences*, 77 Alb. L. Rev. 771, 790-92 (2013); John D. Burrow & Barbara A. Koons-Witt, *Elderly Status, Extraordinary Physical Impairments and Intercircuit Variation under the Federal Sentencing Guidelines*, 11 Elder L.J. 273, 276-77 (2003); William E. Adams, *The Intersection of Elder Law and Criminal Law: More Traffic Than One Might Assume*, 30 Stetson L. Rev. 1331, 1346-48 (2001); Molly Fairchild James, *The Sentencing of Elderly Criminals*, 29 Am. Crim. L. Rev. 1025, 1037-43 (1992)).

11. אשר לגישת הדין הישראלי בנושא, קבע בית משפט זה לא אחת כי יש להתחשב בהשפעה הייחודית הצפויה לעונש מאסר מאחורי סורג ובריא על אדם קשיש שבריאותו רופפת (ראו למשל ע"פ 7453/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (16.3.2011)). כן יפים לענייננו דברי ראוי השופט נ' סולברג בע"פ 4506/15 בר נ' מדינת ישראל (11.12.2016), בו נידון ערעורו של אדם אשר הגיע זה מכבר לגבורות וסבל מליקויים רפואיים, על גזר הדין שהוטל עליו. וכך נאמר שם:

"לא בנקל אנו שולחים אדם מבוגר וחולה למאסר מאחורי סורג ובריא [...] פגיעתו של המאסר באדם שכזה כבדה היא עד מאוד. הרהרתי בלבי, שמא יש מקום לתת את הדעת על סוגיה זו. תוחלת החיים בעידן הנוכחי הולכת ומתארכת, יותר עבריינים עומדים לדין גם כשהם באים בימים, ואינני בטוח אם עונש מאסר מאחורי סורג ובריא בבית הסוהר הוא המענה ההולם לעבריינים מסוג זה. יתכן שיש מקום לחשוב, כשם שהדבר נעשה ביחס לקטינים, על אופנים אחרים לריצוי העונש. אמנם כבר כיום שיקול זה הוא שיקול משמעותי בגזירת העונש, וכפי שראינו כאן – אף יכול להוביל להקלה ניכרת בו. כיוון המחשבה שאני מציע כאן אינו מכוון להקלה בעונש, כי אם להתאמת העונש. יתכן ששהייה במעון מעון נעול, תוך ביצוע עבודות שירות למשך תקופה ארוכה, תהיה ענישה מתאימה יותר לחלק מעבריינים אלו, מאשר ריצוי של חודשים ספורים מאחורי סורג ובריא, בבית סוהר רגיל. ניתן לחשוב גם על אפשרות של 'מאסר-בית' (וראו את ההסדר במשפט האיטלקי המוזכר בעניין לופוליאנסקי, פסקה 210). ברם, אין זו אלא הערה, פרי מחשבה שלבטח איננו חפצים בגסיסה איטית של אסירים זקנים בתוככי בית הסוהר; זהו ענין למחוקק לענות בו" (שם, פסקה 14 לחוות דעתו).

דברים אלה, הדומים ברוחם לדעות שהושמעו בספרות האקדמית ביחס לענישתם של עבריינים באים בימים, אכן ראויים הם להעמקה ולליבון. ואולם, תמים דעים אני עם מילותיו החותמות של השופט נ' סולברג, לפיהן ראויה סוגיה זו להידון בבית המחוקקים, אשר יכריע בה כחוכמתו.

12. במצב הדברים הקיים, אינני סבור כי יכול המבקש להיבנות מנסיבותיו האישיות על מנת לזכות בהקלה בעונשו. בהיעדר הסדר סטטוטורי ייחודי בעניינם של מורשעים שגילם מופלג, גזר בית המשפט לתעבורה את דינו על פי השיקולים המנויים בסעיף 40א לחוק העונשין, תוך שזקף לזכותו את גילו המתקדם ואת מצבו הרפואי, והציב מנגד את

נסיבותיו הפרטניות המחמירות, ובכלל זאת הרשעותיו הרבות בעבירות תעבורה, מהן שתיים אף לאחר מועד האירוע דנן. בשקלול הדברים, העמיד בית המשפט לתעבורה את עונשו של המבקש בחלקו התחתון של המתחם שקבע.

להשקפתי, התוצאה שאליה הגיעה הערכאה הדיונית אינה חורגת כלל ועיקר ממדיניות הענישה הנהוגה, שהרי השתת עונש מאסר בפועל על מי שהורשע בגרימת מוות ברשלנות, אף לעת שיבה, אינה בבחינת חזון נפרץ (ראו והשוו: רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל (20.1.2015)). לפיכך, לא מצאתי כי גזר הדין מושא הבקשה דנן מעורר שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים התערבות בעונשו של המבקש, לא כל שכן בשים לב למשוכה הגבוהה שעליו לצלוח במסגרת בקשה למתן רשות ערעור שני, כפי שהדגשתי לעיל. חזקה על שירות בתי הסוהר כי יגלה רגישות לגילוי המתקדם של המבקש ויתן מענה הולם לצרכיו הרפואיים, ככל שהדבר ידרש.

13. יתרה מכך, אף לא מצאתי כי יש במסקנותיה של ועדת דורנר, ובהצעת החוק אשר הונחה על שולחן הכנסת לאור מסקנות אלו, כדי לשנות מן התוצאה שאליה הגיעו הערכאות קמא. יושם אל לב כי בטענתו של המבקש - שלפיה גזירת דינו בהתאם לאמור בהצעת החוק הייתה מאפשרת לו לרצות את עונשו בדרך של עבודות שירות - מובלעות שתי הנחות: האחת, כי הצעת חוק זו תבשיל לכדי תיקון חקיקה בעל תוקף נורמטיבי מחייב; השנייה, כי לאור תיקון זה היה בית המשפט לתעבורה מעמיד את עונשו על פרק זמן קצר יותר, וכי בכך היה מתייתר ההכרח בכליאתו.

לשיטתי, הנחות אלו אינן מתחייבות דיין על מנת לקבוע כי נגרם למבקש עיוות דין חמור במצב הדברים הנוכחי. ברור מאליו כי כלל רשויות המדינה, ובהן הערכאות השיפוטיות השונות, מחויבות לפעול על פי הדין הקיים, שהרי "אין לדעת אם יחוקק החוק ומתי יחוקק. לכנסת סדרי עדיפויות משלה, ואין לדעת מתי תידון הצעת החוק, אם בכלל, כמה זמן יימשך הליך החקיקה ומה יהיה תוכנו של החוק" (בג"ץ 3872/93 מיטראל בע"מ נ' ראש הממשלה ושר הדתות, פ"ד מז(5) 485, 497 (1993)). זאת ועוד, אני סבור כי אף אין זהו ממין המקרים שבהם ראוי כי בית משפט זה ישעה את הכרעתו עד להשלמת הליך החקיקה (לדיון ראו: בג"ץ 781/15 ארד-פנקס נ' הועדה לאישור הסכמים לנשיאת עוברים על פי חוק הסכמים לנשיאת עוברים (אישור הסכם ומעמד הילוד), התשנ"ו-1996, פסקות 4-18 לחוות דעתו של המשנה לנשיאה ס' ג'ובראן (3.8.2017); בל יוסף "אליה וקוץ בה: המעמד הנורמטיבי של יוזמות חקיקה" עיוני משפט מ 253 (2017)), וזאת לאור האינטרס הציבורי באכיפה מיידית של גזר הדין (ראו: ע"פ 9705/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (27.12.2017)).

14. סיכומם של דברים אלה הוא כי לא נגרם לידי כל עיוות דין למבקש, ואין עניינו מעורר שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים היעדרות לבקשתו זו.

האם מעוררת הבקשה שאלות משפטיות עקרוניות?

15. אקדים אחרית לראשית ואציין כי לא שוכנעתי בסברת המבקש, שלפיה מעוררת בקשתו שאלות משפטיות עקרוניות, החורגות מד' אמותיו של עניינו הפרטני ומחייבות דיון בערעור לגופו.

16. למרבה הצער, בקשות למתן רשות ערעור הנסובות סביב עבירת גרימת מוות ברשלנות, כדוגמת זו שהגיש המבקש, מובאות לפני בית משפט זה חדשות לבקרים. מטבע הדברים, אין רבותא בדיון מבראשית ביסודותיה של עבירה

זו, ובאמות המידה לענישתם של אלה אשר הורשעו בה, בכל אחד מההליכים הרבים ממין זה. לא זו אף זו – אך לפני שנים אחדות ניאות בית משפט זה לקיים דיון מאוחד, במושב תלתא, בשלוש בקשות שעניין חומרת העונש במקרי גרימת מוות ברשלנות. הגם שבסופו של יום לא מצא בית משפט זה ליתן רשות ערעור, בוארה בפסק דינו המדיניות השיפוטית המנחה בעבירה זו, תוך שהודגש מקומה המרכזי של דרגת הרשלנות בעת קביעת העונש, והובהר כי במקרים חריגים בלבד יהא המורשע פטור ממאסר בפועל בשל נסיבותיו האישיות (ראו: רע"פ 2996/13 נייאזוב נ' מדינת ישראל (13.8.2014)).

17. לגופם של דברים, לא מצאתי כי לדבריו של המבקש ביחס ל"רשלנותו הרגעית" יש על מה לסמוך. הגם שהמבקש כפר בתחילה באשמתו, כמו גם במרבית סעיפי כתב האישום (ראו פרוטוקול דיון ההקראה מיום 26.5.2016, עמ' 2) – במהלך שמיעת ראיות התביעה גמר זה האחרון בדעתו לחזור בו מכפירתו, ולהודות במיוחס לו (ראו פרוטוקול דיון ההוכחות מיום 8.9.2016, עמ' 6). בנסיבות אלו, מעוררים חלקים לא מבוטלים מהבקשה דנן תמיהה, שכן יש בהם כדי לנסות לנטוע ספק בעובדות כתב האישום ולצייר תמונה ראייתית חדשה, המציגה את המבקש באור חיובי יותר ומפחיתה ממידת רשלנותו.

כך, למשל, הטענה שלפיה סטה המבקש מנתיב נסיעתו לא בשל עייפות שבגינה נרדם, כמצוין בכתב האישום, אלא בעקבות "עיטוש ודמעות בעיניים", אשר היוו "הסחת דעת רגעית ונקודתית"; וכן הטענה שלפיה היה הכביש "מבלבל" לאור העבודות אשר בוצעו בו, בעוד כתב האישום תיאר תנאי דרך טובים. משבחר המבקש להודות באמור בכתב האישום ולהימנע מניהול הליך הוכחות – שבגדרו יכול היה לנסות לבסס, כמיטב יכולתו, את הטענות המועלות מפיו כעת – אין בידי להסכין עם ניסיון מובהק ובוטה זה ל"מקצה שיפורים".

יתר על כן, יש להצר – ואף להתקומם – על כך שאחדות מטענותיו העובדתיות של המבקש מבקשות, הלכה למעשה, לגלגל חלק מאשמתו לשכמיהם של המנוח ושל הרוכב הנוסף. כך, למשל, הסברה כי היה על השניים לבחור מקום עצירה אחר; והרמיזה שלפיה ייתכן כי מצבו הרפואי של המנוח הוחמר עקב הזזת הרכב הדורס על ידי הרוכב הנוסף, עת שניסה לחלצו. השערות תלושות אלו אך מקנות משנה תוקף לאבחנת שירות המבחן, שלפיה מתקשה המבקש להכיר באחריותו לתאונה ונוטה להשליך את תוצאותיה על גורמים חיצוניים.

18. הנה כי כן, משלא עלה בידי המבקש לבסס תשתית ראייתית שבכוחה לתמוך בתזת ה"רשלנות הרגעית", מתייתר הצורך לדון בשאלה אם היסח דעת מסוג זה אכן עולה כדי נטילת סיכון בלתי סביר (לדעה שלפיה יש לפטור מאחריות אזרחית ברשלנות בנסיבות של היסח דעת רגעי ראו Robert D. Cooter & Ariel Porat, Getting Incentives Right ch. 4 (2014)), ובטענה שלפיה דרגת הרשלנות של המבקש נמוכה בנסיבות אלו.

19. משום כך, לא נותר לי אלא לקבוע כי הבקשה דנן אינה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית שבעטייה יש ליתן רשות ערעור. בהתבסס על המפורט בכתב האישום, מקובלת עליי מסקנתן של הערכאות קמא ביחס למידת רשלנותו של המבקש, אשר חרף תנאי הכביש הראויים ושעת הצהריים בה אירעה התאונה – נרדם תוך כדי נהיגה במהירות גבוהה, ובכך הביא לקיפוח חייו של אדם צעיר שאיתרע מזלו להימצא בשולי הדרך עקב תקלה.

סוף דבר

20. אשר על כן, הבקשה נדחית.

על אף שבכך מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, אשר הוגשה בצד הבקשה למתן רשות ערעור, מצאתי לדחות בחודש את מועד התייצבותו של המבקש למאסר, לפנים משורת הדין. זאת, על מנת לאפשר לו פרק זמן נאות לשם התארגנות, וליתן לו סיפק לפנות לרשויות שב"ס לנוכח טענותיו לגבי מצבו הבריאותי (השוו: רע"פ 4721/17 סילאג'י נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (25.10.2017)).

על המבקש להתייצב אפוא לתחילת ריצוי עונשו בבימ"ר "ניצן" ביום 18.3.2018, לא יאוחר משעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים 08-9787377; 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ח בשבט התשע"ח (13.2.2018).

ש ו פ ט